

1217 – 17. desember

Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over. Rom 9: 15.

Gud er stor og suveren, vil apostelen her si. Ingen mennesker har noe å kreve av ham. Ingen mennesker kan sette seg opp mot ham og kreve ham til regnskap for det han gjør. Han gir sin nåde til hvem han vil.

Det samme sier også Kristus bl. a. i lignelsen om arbeiderne i vingården. Vi ser det i svaret eieren av vingården gir til ham som klaget over at de som var kommet i den ellefte time fikk like mye som han, som hadde arbeidet hele dagen og hadde båret dagens byrde og hete. Kristus sier: «Venn, jeg gjør deg ingen urett. Du har fått din daglønn. Men jeg vil gi denne like så mye som deg. Er det ikke tillatt for meg å gjøre som jeg vil med mitt eget?»

På denne måten avvises her både jødene og alle egenrettferdige mennesker bare med dette korte svaret: Gud selv sier: «Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over».

Tenk for en uendelig dyp og sterk trøst vi her får for alle fattige syndere! Og det er virkelig nødvendig. Vi har alle sammen en natur som ligger hjelpeløst sunket ned i egenrettferdighet.

Hele vår natur er slik at om vi hundre ganger hadde erfart at vi er totalt fortapt med alt i oss selv, men også eier alt fullkomment i Kristus, forsøker vi likevel hver dag på ny å bygge opp en rettferdighet i oss selv.

For hvis vi f. eks. selv får nåde til å leve litt mer hellig, så får vi straks en holdning som om Gud nå skulle være mer nådig mot oss. Men har vi derimot vært mer uheldige og fått erfare utslagene av vår syndige natur, da oppfører vi oss som om Gud nå vender sin vrede mot oss. Da er vi mismodige og redde for Gud. Fullstendig som om Guds nåde var avhengig av vår egen rettferdighet.

Imot denne vår dårskap hjelper ingen opplysning eller erfaring. Det er en sykdom i selve vår natur, som vi ikke blir kvitt. Men det som da skal holde oss oppe, så vi blir i troen, og ikke lar oss dra med av vantroens bølgekraft, er bare Ordet.

La oss da virkelig huske og grunne på dette ordet vi her har foran oss, hvor Herren så sterkt forkynner: «Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over»!

Det er totalt slutt med all menneskelig verdighet, forkynner Herren oss her. Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot. Det er bare min egen frie og uforskyldte nåde når jeg forbarmer meg over en synder. Det finnes ikke noe menneske som er verd min nåde. Dere er alle sammen fortapt, hvis jeg skulle se på deres verdighet. Alt hos dere er fortapt. Alt er syndig og forbannet.

Det jeg gjør, det gjør jeg for min egen skyld. Det sier Herren, vår Gud, klart i Jes 43: «Du har ikke påkalt meg, Jakob ... Du har bare tynget meg med dine synder, du har trettet meg med dine misgjerninger. Jeg, jeg er den som utsletter dine overtredelser for min skyld, og dine synder komme jeg ikke i hu».

Så må vi se litt nøyere på grunnlaget som en slik nådens frihet bygger på. Det første er dette at alt som menneske heter er fullstendig fortapt under synden. At «intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjeringer», at «det finnes ikke én rettferdig, nei, ikke én eneste», at «det er ingen forskjell, de er alle sammen syndere».

Den mest hellige kristne bærer ennå de største syndene i hjertet sitt; disse som strir mot de største og første budene. Og i tillegg en masse syndige tanker, lyster og begjær som bryter alle Guds bud. Og når det står slik til med alle mennesker, så var det jo også helt nødvendig at nåden måtte være fri og uavhengig av oss, – hvis noe menneske skulle kunne bli frelst!

For Gud fant ikke ett eneste menneske som han kunne være nådig mot for menneskets egen skyld. Da måtte det jo bli slik som han selv sier det her: «Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over».

Den andre grunnen til at Guds nåde er fullstendig fri og uforskyldt, er den forløsningen som er skjedd i Jesus Kristus. Fordi Gud elsket oss så høyt, sendte han sin evige Sønn for å gjenopprette det som var skjedd i syndefallet. For å ta på seg alle menneskers synder og betale for dem med sitt liv. Med sin lydighet tilfredsstille alle lovens krav, og gi oss en fullkommen rettferdighet.

På denne grunnvollen er Guds nåde så fullkomment fri at Gud aldri ser verken etter fortjeneste eller synder hos noe menneske, når det gjelder den frelsende nåden. Han er alltid fullkomment tilfreds med alle dem som er kledd i Sønnens rettferdighet. Og det gjelder alle dager, både de gode og de dårlige.

For er det bare i Kristi rettferdighet vi er rettferdige for Gud og fri fra loven, da er vi selvsagt også alle dager rettferdige og fri fra all fordømmelse, – så lenge vi er i Kristus.

Skulle derimot Gud fremdeles se etter vår rettferdighet, da var jo ikke rettferdigheten bare i Kristus.

Det er dette Herren sier til oss i dette guddommelige budskapet: «Jeg vil være nådig mot den jeg er nådig imot, og være barmhjertig mot den jeg forbarmer meg over».